

[Brusvang.]

forsvarligt, så er det forsvarligt, og så er det også forsvarligt at drage den konsekvens, at den besparelse, der kan gennemføres, når normbrøkens konsekvens bliver gennemført, kan accepteres.

Vi har altså bygget dette på socialministerens vurdering. Nu viser de seneste oplysninger, at disse besparelser egentlig kunne have været større. Det viser sig, at når man bruger den forsvarlige normbrøk, så fører det i realiteten til, at der er ca. 1.000 stillinger ud over de 3.600, man havde forestillet sig, som kunne nedlægges efter denne normregel. Det giver for centrum-demokraterne en ny situation med nye muligheder. Vi drømmer ikke om i den anledning at kritisere ministeren for, at det har vist sig, at man er kommet til et andet antal end det, man forventede på det pågældende tidspunkt, da den første beregning blev foretaget. Vi ved udmærket godt — vi har en partiformand som bekendt, som har siddet som leder af en kommune i en årrække — hvor vanskeligt et administrationsområde der her er tale om, hvor det er ganske udelukket at foretage beregninger på andet end det, som umiddelbart er kendt, vel vidende, at der kan være en række størrelser, som ikke er kendt på det pågældende tidspunkt.

Nu, da sagen er blevet ført igennem, da alle oplysninger er kommet ind, viser det sig, at kommunerne havde langt flere ansatte, end man havde regnet med. Det bebrejder vi ikke socialministeren, naturligvis ikke, det har hun ikke ansvaret for, men vi drager blot den konklusion, at der forelå en ny situation med en ny besparelsesmulighed. Derfor sagde vi til vores forligspartnere: vi vil godt som forligspartner gå det stykke videre at gøre brug af denne nye situation og foretage en yderligere besparelse. All right, det synspunkt kom vi til at stå alene med. Regeringen, socialdemokratiet, de radikale og kristeligt folkeparti mente ikke efter deres politiske vurderinger, at de kunne gå med til yderligere besparelser. Det kunne vi. Da vi var bare ét parti over for tre partier i et forlig, accepterede vi den kendsgerning, at vi var uenige om, hvilken konsekvens man skulle drage i den nye situation, når man skulle føre spareforligets idé videre.

Vi bøjede os for, at der var et klart fler-

tal, der sagde: det skal i givet fald praktiseres på denne måde og ikke med en yderligere besparelse. Det var ikke et slag, vi gav op meget hurtigt. Det kom til yderligere forhandlinger, og forhandlingerne gik vel en overgang næsten ligesom lidt i hårdknude. Statsministeren blev tilkaldt for at løse den konflikt, der var opstået, og jeg må sige, at statsministerens indgriben var vi i og for sig ganske overordentlig tilfredse med. For selv om statsministeren 100 pct. bakkede de synspunkter op, at der ikke i øjeblikket kunne accepteres yderligere besparelser, så præciserede statsministeren også for os — og det har været temmelig afgørende for os — at med den nye mulighed, der er opstået med disse ekstra sparemuligheder, kunne statsministeren give os en ubetinget garantierklæring om, at nu ville de dispensationer, som vi alle hele tiden har indset var nødvendige, kunne gennemføres, uden at man i mindste måde antastede de 87 mill. kr. og de 3.600 stillinger, der skulle spares.

Hvorfor er det så vigtigt? Jo, det er vigtigt af den grund, at da vi fremsatte vores ønske, vores forslag, om, at af denne yderligere besparelse, der så ud til at være 40 mill. kr., skulle man give slip på de 25 mill. kr. og derved altså fastholde en yderligere besparelse på 15 mill. kr., måtte vi erkende, at der skulle være dispensationer. Vi måtte også erkende, at i sin tid, da man lavede den oprindelige forligstekst, stod der disse tal på 87 mill. kr. og 3.600, men med den underforståede tilføjelse, at der også fra disse tal kunne dispenseres. Og med den formulering, som statsministeren nu har givet det, at dispensationerne kommer alene til at ligge uden for området 87 mill. kr. og 3.600 stillinger, synes vi, at det er et tilsagn, som vi kan acceptere, og vi vil så i øvrigt respektere, at der i denne forligskreds er et klart flertal for, at yderligere besparelser skal der ikke gennemføres på indeværende tidspunkt.

Jeg synes, det er en udmærket måde, statsministeren har grebet denne konflikt an på og fået den løst, og det er vi ham tak skyldig for.

Jeg vil godt til socialministeren sige, at vi ved godt, at det er et svært spørgsmål, men vi ville være glade for, også for at offentligheden kan blive holdt fuldt orienteret om udviklingen, om ministeren ville prøve på